

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 6-A DUPĂ PAȘTI
(*Vindecarea orbului din naștere*)

SF. MC. TEODOSIA FECIOARA;
SF. SFINȚIT MC. OLIVIAN

HRISTOS NE VINDECĂ DE ORBIRE

Din relatarea evanghelică a Duminicii de azi, a VI-a după Sfintele Paști, cu pericopa de la Ioan, cap. 9, 1-38, aflăm că Mântuitorul Hristos, cu puterea Sa dumnezeiască, a vindecat în Ierusalim un orb din naștere, pe care l-a întâlnit în calea Sa.

L-a chemat la Sine și, cunoscându-i suferința, a uns cu tină locul ochilor (căci nu avea deloc ochi) și l-a trimis să se spele la izvorul numit Siluam (ce înseamnă trimis). În chip minunat, spălându-se a dobândit ochi și vedere, încât toți se minunau de el.

Mai târziu, Iisus se descoperă celui care a fost orb și care acum era învinuit de farisei și cărturari, fiind dat afară din Sinagogă, că El este binefăcătorul său, Fiul lui Dumnezeu cu adevărat.

În fața necredinței cărturarilor și fariseilor și a orbirii lor la minte, căci tăgăduiau minunea făcută de Domnul, orbul cel din naștere, acum vindecat, primind lumina și vederea atât fizică cât și duhovnicească, în adâncul sufletului său, îl mărturisește pe Hristos cu tărie și curaj, crede în El și se închină Lui.

Vindecarea minunată a orbului din naștere pune în lumină câteva probleme foarte importante și pentru creștinul de azi. Astfel, Iisus, întâlnind pe acest orb, ne spune că e o taină a lui Dumnezeu și anume că nu s-a născut așa din pricina păcatelor lui sau ale părinților săi, cum credeau ucenicii, ci prin acest om se arată o lucrare a lui Dumnezeu, cel care la început prin Fiul a creat lumea și pe om.

A face ochi vii din pământ și salivă, a unge locul unde ar fi trebuit să fie ochii, nu e treabă de om, ci lucrarea lui Dumnezeu, care a creat la început din pământ trupul omului cu toate organele

lui (inclusiv ochi) și a suflat asupra acestei modelări dumnezeiești suflare de viață și s-a făcut omul „ființă vie”.

Aceasta o putea face doar Dumnezeu, care cu mâna Sa l-a zidit pe om. Așa s-a întâmplat și cu orbul din evanghelia de azi. Domnului i s-a făcut milă de el și făcând tină l-a uns acolo unde trebuia să fie ochii și l-a trimis să se spele la izvorul Siluam. Acesta ascultă de porunca Domnului, se duce și dobândește ochi și vedere.

Reținem că toate lucrările lui Hristos sunt fapte minunate, în ele vedem deopotrivă puterea Sa dumnezeiască, fiind Dumnezeu cu adevărat, dar și iubirea Sa milostivă față de omul aflat în suferință, pe care Domnul nu-l trece cu vederea, ci vine în ajutorul lui.

Cei care îl cunoșteau mai înainte pe cel orb, iar acum l-au văzut vindecat, unii s-au minunat, iar alții contestau și

minunea dar și persoana sa, zicând că nu este acesta.

În fața acestor nedumeriri au apelat la autoritatea fariseilor de la Templu. Orbul - chemat să dea răspuns, dacă el este cu adevărat și în ce chip a dobândit vindecarea și cine este cel care l-a făcut sănătos. Fariseii tăgăduiau minunea, numindu-l pe Iisus un om păcătos și nerecunoscând dumnezeirea Sa.

Îl acuzau că nu poate fi de la Dumnezeu, căci a făcut minunea în zi de sâmbătă. Această întâlnire dintre orb și farisei, în care intervine și mărturia părinților celui orb, recunoscând că este fiul lor, ne arată orbirea la minte de care sufereau acești tăgăduitori ai minunii petrecute dar și ai dumnezeirii lui Iisus.

În final, l-au chemat din nou pe cel orb să dea mărturie despre vindecarea sa. Orbul îl mărturisește cu tărie pe

Iisus ca binefăcător al său, că El este cel care l-a vindecat și un om păcătos, cum ziceau fariseii, nu putea face astfel de minuni. La această învârtosare a minții fariseilor, căci nu credeau în Iisus, orbul, acum vindecat, crede și-l mărturisește pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu.

Hristos, mai târziu, îl întâlnește pe

cel vindecat și i se descoperă lui ca Fiul al lui Dumnezeu: „L-ai văzut pe El. Cel ce grăiește cu tine acela este.” Iar cel vindecat a mărturisit cu tărie „Cred, Doamne, și s-a închinat Lui”.

Credința în Dumnezeu și mărturisirea Lui înseamnă ieșirea sufletului din întuneric la Lumina cea dumnezeiască, ieșirea în Lumina veacului viitor, a

Împărăției vieții și Luminii lui Hristos. Iată, deci, o tămăduire deplină la trup și la suflet. Un orb vindecat care devine un misionar neînfricat a lui Iisus pentru atunci și pentru astăzi.

Să nu uităm cuvântul lui Hristos „Eu sunt Lumina lumii”.

Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

N-AȚI ÎNȚELES CĂ MÂNTUIREA COPILULUI VOSTRU DEPINDE DE SFINȚIREA VOASTRĂ?

„Când copiii sunt mici, trebuie să existe reguli în casă care, pe măsură ce cresc copiii, încet, încet, trebuie micșorate, retrase, pentru că trebuie dată libertate copiilor. Să le dăm și daruri. Copiii pot să se simtă oarecum plictisiți când își trăiesc viața bisericească, dar cel mai important este ca ei să nu devină ateii. Ateismul e chiar mai rău decât păcatul trupesc.” (Părintele Sofronie de la Essex). (Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos și Sfântul Vlădie, „Cunosc un om în Hristos: Părintele Sofronie de la Essex”)

❖ Bătrânul vorbea neîncetat despre rugăciune și înțelegeam că nu avea în vedere o încercare formală și sporadică, ci una profundă și permanentă. Odată, vorbind despre problema unei mame, cunoștința noastră comună, mi-a zis:

– Copilul are o problemă lăuntrică. De aceea se poartă așa. Copilul e bun și n-ar vrea să facă ce face, dar ceva îl obligă, ceva îl înrobește. Aceasta nu se corectează cu rațiunea. Nu-l poți convinge cu sfaturi, nici să-l constrângi cu amenințări, fiindcă va face taman pe dos. Poate să se facă și mai rău, poate să rămână așa, dar poate să și scape. Și, ca să scape, trebuie ca mama lui să se sfințească. Are nevoie, pentru a se izbăvi, de un om sfânt lângă el, care să-i arate multă dragoste, care să nu-i țină predici, nici să-l înspăimânte, ci să ducă o viață sfântă. Și copilul, văzându-l, va vrea să fie ca el. Mai presus de toate, are nevoie de un om care să se roage mult. Rugăciunea face minuni.

Mama nu trebuie să se limiteze la mângâierea fizică a copilului ei, ci să ajungă la mângâierea duhovnicească a rugăciunii. Când îl mângâie fără să se roage, copilul întinde mâinile și-și respinge mama. Când, însă, fără să-l mângâie fizic, mama se roagă fierbinte pentru el, atunci copilul va simți în sufletul lui o mângâiere duhovnicească inexplicabilă, care-l va atrage spre mama sa. Mama, în rugăciunea ei, trebuie să strălucească asemenea unei făclii. Să se roage în tăcere, cu mâinile întinse spre Hristos, pentru ca El să-i îmbrățișeze, tainic, copilul. (Sfântul Porfirie Kafsokalivitul, „Antologie de

„Scopul nu este ca pruncul să fie doar împărtășit cu Sfintele Taine, ci să trăiască într-o atmosferă de rugăciune în casă. Atmosfera casei trebuie să fie atmosferă de rugăciune. Părinții trebuie să însuflețească copilul în dragostea lor față de Hristos și față de Maica Domnului.”

sfaturi și îndrumări”)

❖ Părinții unui copil dificil și neastâmpărat s-au dus la Părintele plângându-se de situația în care se aflau și cerându-i sfat legat de ce ar trebui să facă. Părintele le-a spus că ar trebui să fie mai atenți la viața lor. Părinții, însă, tot aduceau vorba de problema copilului lor, iar Părintele le vorbea despre datoriile lor de creștini, ca părinți. La un moment dat părinții i-au spus: „Cuvioase, noi n-am venit aici pentru noi, iar cele ce ni le spuneți le știm de mici copii și acum îi învățăm pe alții. Am venit pentru copilul nostru”.

Atunci Părintele le-a spus: „Dar n-ați înțeles că de-atâta vreme tot despre copilul vostru vă vorbesc? N-ați înțeles că mântuirea copilului vostru depinde de sfințirea voastră? Nu de teoria, ci de practica mântuirii?” Și a completat mai apoi: „Trebuie să purcedeti imediat la aceasta, dacă vă iubiți cu adevărat copilul”. (Konstantinos Yannitsiotis, „Lângă părintele Porfirie”)

❖ Sfântul Ioan Gură de Aur, unul dintre cei mai iubiți Părinți ai Bisericii noastre, care a vorbit despre ce înseamnă

buna creștere a unui copil creștin, îndeamnă aducerea micuților în casa Domnului „ca la școală”: „Ar trebui să fie ca atunci când îi trimitem la școală și ei știu că au răspunderi: să învețe și să-și facă lecțiile. Așa ar trebui să meargă și la biserică, ca la școală. Noi trebuie să-i ducem, nu să-i lăsăm pe mâna altora. Să mergem împreună și să ascultăm împreună slujba, și apoi să le cerem să-și amintească ce-au auzit și ce au învățat. Numai așa îi vom putea corecta ușor și pe nesimțite. Dacă și acasă copiii vă aud tot timpul discutând ca niște creștini cu frica lui Dumnezeu și le dați sfaturi bune, aceste semințe vor da curând un rod bogat”.

„Nu poți să-L faci cunoscut pe Dumnezeu copilului tău dacă tu, părintele lui, nu ești credincios. Nu poți cere copilului să facă ceva dacă tu însuși, prin ceea ce faci, te dezici de ceea ce ceri... Puterea exemplului este mai mare aici ca oriunde. Din fericire, există și cazuri - puține, desigur, dar sunt - în care copiii devin religioși în ciuda aspectelor negative văzute în familie sau tocmai datorită acestora.” ❖

În fiecare an, joi, la 40 de zile de la Învierea Domnului SĂRBĂTORIM ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Dacă s-au împlinit 40 de zile de la înviere, Mântuitorul Hristos S-a arătat pentru ultima dată ucenicilor Săi. I-a învățat îndelung, le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile și le-a poruncit să meargă să învețe toate neamurile învățătura cea nouă a Sfintei Evanghelii. Apoi i-a scos afară din Ierusalim și s-au urcat pe muntele Măslinilor. Și ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat și pe când îi binecuvânta, S-a depărtat de la ei și S-a înălțat la Cer. Și un nor L-a ascuns de la fața lor... Așa S-a înălțat Domnul la Cer, cu mâinile întinse spre binecuvântare, căci El este Domnul sfințeniei și a toată binecuvântarea, care neconținut ne trimite noian de binecuvântări și numai printr-Însul ne vine toată binecuvântarea.

Iată de ce înălțarea Domnului este pricină de mare bucurie. Pentru că prin aceasta firea omenească este înălțată la cinste dumnezeiască și cel ce nu era vrednic mai înainte nici de pământ, acum a ajuns în cer și are parte la conducerea lumii. Cerul care odinioară era încuiat, acum își deschide larg porțile, ca să intre împăratul Slavei, Dumnezeu-Omul și cale bătătorită s-a deschis de la pământ la Cer. Pe ea a intrat în slavă Domnul Hristos, purtând pârga noastră și pe ea vor călători toți oamenii care ascultă de poruncile Lui. De aceea și Biserica tresaltă de bucurie și ne îndeamnă zicând: „Toate neamurile bateți din palme, că S-a suit Hristos unde era mai înainte”, precum am auzit și noi la cântările de la slujba înălțării.

Dar pe lângă aceste minunate și dumnezeiești lucruri pe care le-a plinit Domnul, apoi, când S-a înălțat, El ne-a făcut niște făgăduințe care ne umplu inimile de bucurie și pe care ni le-a lăsat ca pe un testament de mare preț.

Care sunt aceste făgăduințe?

Prima este „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor” (Mat. 28, 20). Pricinuitoare de mare mângâiere sufletească este această făgăduință! Noi nu suntem singuri pe lume. Domnul Hristos de-a pururi este lângă noi, ne privește, se uită la tot ceea ce facem, grăim sau gândim. El ne este mai aproape și decât noi înșine, cum zice un Părinte bisericesc. Numai chipul Prezenței Sale S-a schimbat la înălțare, dar Domnul este neconținut împreună cu noi. Îl vedem zilnic în Sfânta Euharistie, dându-ni-Se spre împărtășire, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci; îi auzim neconținut dumnezeiescul glas din Sfânta Evanghelie, îi simțim prezența din neconținut Sa purtare de grijă pentru mântuirea noastră. Dacă am cugeta noi mai des la această dumnezeiască prezență a Lui, de multe

păcate ne-am feri în viață!

Și în sfârșit, Domnul ne-a făgăduit că atunci când se va înălța la Cer, pe toți îi va atrage la Sine... Nu numai că El este de-a pururi cu noi, nu numai că ne ajută în toată vremea, ci El voiește ca pe toți să ne aibă cu Sine. Unde? În preajma Sfintei Treimi, unde se află deja pârga noastră, trupul omenesc cu care S-a înălțat, în fericirea vieții veșnice.

De aceea și noi, fraților, auzind de aceste negrăite taine ale înălțării Domnului și de darurile cele mari pe

care ni le-a făcut suindu-se la Cer, să ne bucurăm duhovnicește. Să-I mulțumim apoi cu nespūsă recunoștință, să ne străduim din răspuțeri să mergem pe calea deschisă de Dânsul și să ne lăsăm atrași de El. Și neconținut să ne pregătim pentru înălțarea noastră la ceruri, ca să fim de-a pururi împreună cu El, întru bucuria pe care ne-a gătit-o Domnul nostru, Căruia I se cuvine toată cinstea, mulțumirea și închinăciunea în vecii vecilor. Amin! ❖

Părintele Petroniu Tănase

Ziua Eroilor Neamului

La patruzeci de zile de la Învierea Domnului, odată cu marea sărbătoare a Înălțării Domnului, pomenim și cinștim pe toți eroii neamului românesc. Peste un milion de români s-au jertfit în secolul trecut în teatrele de luptă din țară și din afara ei. Sângele lor a curs pentru ca să ne putem păstra credința, pământurile, limba, libertatea. Jertfa acestora este asemănată martiriului creștin, în baza cuvintelor Sf. Apostol Ioan: „Mai mare dragoste decât acesta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13). Iar Lucian Blaga spune: “Nici un popor nu este atât de decăzut încât să nu merite să te jertfești pentru el, dacă îi aparții cu adevărat.” Cultul eroilor, adică datoria fiecărei generații de a-i pomeni pe cei

care au plătit cu viața apărarea credinței ortodoxe și a patriei, este parte a ființei naționale, care simte că iubirea e mai tare decât moartea. Când eroii trec la cele veșnice, trupul lor se înveșmăntează, mai întâi, în steagul românesc. Eroii sunt doar aceia care nu se tem a-și da viața pentru apărarea pământului și a credinței strămoșești. Fiecare tânără generație trebuie să fie recunoscătoare Eroilor neamului românesc, așa cum creștinii nu uită să le fie recunoscători Sfinților! Voievozi, domnitori, regi și armatele lor au apărut pământul românesc cu prețul vieții. Pentru ei, dacă nu pentru noi, avem datoria să fim patrioți, să ne iubim țara, neamul și credința, iar steagul românesc să fie cu respect încredințat tinerei generații. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 29 MAI - 5 Iunie 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 29.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 1.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 2.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	† Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 3.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 4.05	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 5.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL MARE MUCENIC IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA

„Sfintele moaște din țara noastră formează o cunună duhovnicească de pietre scumpe, care sfințesc, încununează și ocrotesc Biserica și poporul nostru dreptcredincios.

Înainte lor îngenunchem cu evlavie și cerem ajutorul sfinților, prin rugăciunile și mijlocirea lor către Bunul Dumnezeu. Câte inimi zdrobite nu s-au mângâiat aici!

Câte lacrimi de mame, de copii și de orfani nu s-au alinat aici! Câți bolnavi nu și-au dobândit sănătate și ușurare la moaștele sfinților din țara noastră!

Între acestea, moaștele Sfântului Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava se bucură de mare cinstire și respect. Ele sunt cele mai vechi din țara noastră și aici se mângâie și se alină multe suferințe și necazuri omenești.” *Arhimandrit Cleopa Ilie*

Sfântul Ioan cel Nou a pățimit pentru Hristos în orașul Cetatea Albă, fiind chinuit de tătari în anul 1332. Grec de neam, negustor pe mare, de loc din orașul Trapezunda - Asia Mică, Sfântul Ioan călătorea adesea. Venind odată cu corabia pe Marea Neagră spre Cetatea Albă, el a înfruntat pe stăpânul corabiei, un apusean pe nume Reiz, care voia să-l tragă la credința lui. Dar, neizbutind, Reiz îl pârăște, cu vicleșug, mai-marelui cetății, care era păgân, spunându-i că Ioan vrea să treacă la credința lui. La început, ighemonul cetății îl tratează pe Sfântul Ioan cu prietenie. Dar văzând că Sfântul Ioan își apără cu tărie credința, îl dă pe mâna chinuitorilor spre a-l convinge să se lepede de Hristos. Printre altele, este bătut fără milă, dar el rabdă cumplitele dureri din dragoste pentru Domnul. Pentru că nu poate fi convins să adere la credința păgână, este legat de un cal sălbatic, târât în galop pe ulițele cetății, zdrobindu-i-se tot trupul și, în cele din urmă, i se taie capul. Noaptea, însă, trupul Sfântului Ioan strălucea de o lumină cerească, fiind păzit de trei bărbați sfinți. Preotul locului îl îngroapă în cele din urmă în biserică și trupul său stă acolo peste 70 de ani, făcând multe minuni.

Alexandru cel Bun îi aduce moaștele în Moldova

Auzind de minunile pe care le făcea, voievodul Alexandru cel Bun, cunoscut ca fiind foarte iubitor de Hristos și de mucenici, în anul 1402, cu sfatul mitropolitului Iosif Mușat, trimite boieri și oaste în Cetatea Albă ca să aducă în țară moaștele Sfântului Ioan cel Nou.

Însuși domnul Alexandru cel Bun, cu mitropolitul Iosif I Mușat și cu toată curtea și sute de credincioși cu făclii în mâini au întâmpinat cortegiul cu racla cu sfintele moaște. Locul de întâlnire a fost în apropiere de târgul Iașilor. Procesiunea a continuat spre Suceava, capitala Moldovei și cetatea de scaun a Mușatinilor, iar moaștele au fost așezate în catedrala

domnească, unde se ungeau domnii țării, adică în biserica Mirăuților. Zi de mare praznic pentru Țara Moldovei, căci se săvârșește atunci Liturghie arhierescă și ieromonahul Grigorie Țamblac, delegatul Patriarhiei de Constantinopol, ține o frumoasă cuvântare.

Peregrinările moaștelor Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava

Din anul 1686, sub domnia lui Constantin Cantemir, pe când era mitropolit al Moldovei marele cărturar Dosoftei, abătându-se asupra acestei țări mari năvăliri de oști tătare și poloneze, conduse de craiul Ioan Sobieski, cu sfat de obște, sfintele moaște au fost duse de mitropolitul Dosoftei, împreună cu toate odoarele Mitropoliei, în Polonia, la Zolkiev. Iar moaștele Sfântului Ioan au fost depuse în biserica unei mici mănăstiri catolice, unde au stat în pribegie 97 de ani. Tot acolo a murit și mitropolitul Dosoftei, în anul 1693.

Cronicile vremii mărturisesc că se făceau multe și mari minuni la racla Sfântului Ioan, încât nu voiau polonezii să-l mai dea înapoi, cu toate că erau catolici. De aceea, de teama poporului credincios, nimeni nu îndrăznea să strămute moaștele în Țara Moldovei. Însă în anul 1783, tot un Dosoftei, episcopul de Rădăuți, îl convinge pe împăratul Austriei, Iosif, care a trecut prin Suceava, să dea înapoi acest prețios odor al Moldovei. Din Polonia cortegiul cu moaștele sfântului a plecat noaptea, ca să nu simtă poporul, iar pe cale s-au făcut numeroase minuni de vindecare cu tot felul de bolnavi. În Suceava sfintele moaște au fost așezate în biserica Sfântului Gheorghe, ctitorită de Bogdan al III-lea cel Orb, unde se află și astăzi. Catedrala este cunoscută astăzi sub numele de Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava.

În timpul primului război mondial, moaștele Sfântului au părăsit din nou, de nevoie, țara. Ororile primului război mondial au cuprins întreaga Europă și

multe bunuri s-au pierdut atunci ori au fost înstrăinate. În scopul ocrotirii lor, sfintele moaște au fost duse la Viena și adăpostite până la 25 iulie 1918 în paraclisul ortodox român de acolo. Revenirea la patria mamă a ținuturilor bucovinene a făcut ca Sfântul Ioan cel Nou să fie iarăși ceea ce a fost odinioară, „ocrotitorul a toată Țara Moldovei”.

Prăznuirea Sfântului Ioan cel Nou

La 2 iunie 1662 Cetatea Sucevei a fost asediată de tătari. Preoții n-au putut mișca racla cu moaștele. Au rămas în jurul ei și s-au rugat. Atunci, o furtună a crescut apele râului Suceava, oprind asediul. Minunea a făcut din sfânt ocrotitorul Moldovei și astfel ziua prăznuirii sale a rămas 2 iunie, ziua salvării Sucevei de pârjolul cazacilor zaporojeni în 1622.

La 24 iunie Biserica serbează aducerea moaștelor Sfântului la Suceava, în anul 1402. Astăzi moaștele sale se află la Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou” din Suceava. Patimile Sfântului Ioan cel Nou au fost înfățișate în pictura multor biserici din Moldova, mai întâi în pronaosul bisericii de la Dobrovăț, de lângă Iași, în 1529. În 1546, a fost zugrăvită viața și pătimirea sa în 12 scene, pe peretele de sud al bisericii mănăstirii Voroneț. Scene asemănătoare se află și la catedrala episcopală din Roman, iar în pridvorul închis al bisericii mănăstirii Sucevița apar 14 scene din viața și pătimirea sa. ❀